

2012-2017. Ennyi idő alatt elég sok minden történt körülöttünk. Ha kinézünk egy kicsit a világba, láthatjuk, hogy Barack Obama megint elnök lett, aztán meg nem, Putyint is megválasztották, sikeresen klónoztak emberi sejteket, landoltak a Marson, ahol később találtak folyékony halmazállapotú vizet is.

Volt két Olimpia, lett számos aranyérmünk, büszkék vagyunk a vívóinkra, úszóinkra. Hosszú Katinka 2012-ben alig volt idősebb, mint Ti most. Akkor, ott kudarcként élte meg a londoni olimpiát, de elég volt neki 4 év, hogy 2016-ra a sportvilág leboruljon a lábai előtt. Kínlódott, majdnem feladta, aztán döntött, küzdött, gondolkodott, küzdött tovább, és most arat. És küzd tovább...

Most rajtatok a sor, itt vagytok az elején. A küzdésnél... Aggódtok, ki-ki vérmérsékletének megfelelően, van aki a majdnem feladáson gondolkodik, az optimisták látják már a fényt az alagút végén. Érettségi után jönnek az új kihívások, az új élethelyzetek, döntések és küzdelmek sora vár rátok. Szembenéztek majd néhányszor azzal is, hogy dolgok nem úgy alakulnak, ahogy azt ti terveztétek. Hiszem, és tudom, hogy ez így van jól. Ahhoz, hogy boldog és sikeres emberek legyetek, érteni kell, hogy a küzdelemre és a hibákra is szükség van. Tehát ne aggódjatok, bízzatok, és mászátok csak meg az előttetek tornyosuló hegyeket, ha az út arra vezet...

Kicsit belenéztem a mi történelmünkbe is, csodálatos, hogy egy zárt csoport mennyi adatot megőriz. Távirati stílusban ezeket találtam: #skanzensportnap #jajaJakabdekicsi #zsákbanfutaGabicuki #árvíz #szegényÁkosmenjünkklapátolni #elmostaazárelmaradamozi #bográcsChrisnél #senkinempucolkrumplit #kutyaalevesbe #Álmosafőszakács #mivoltalecke #ittvannak-

azosztrákok #Bogitáncol #Ákostapsol #Sellye #tábor-tűzhálósákban #Szigetvár #jajaláncingdenehezlevenni #Kincső #korcsolyázunk #Gézaügyesedik #Teklasegít #NoémiNorina #mirejutottunk #félszegsalsa #hűdefélünk #évvégivizsga #Bodormajorbicikli #Mátéelőtteleker #hovalettekatöbbiek #Jurtasátorkicsitbüdös #évszárójuhée #szeptember #Balaton #hidegavízdenembaj

#56osműsor #aradióostroma #Marciahős #Attilafest #Petisegít #karácsonyisütiagyár #Lucasüti #skótsüti #próbanyelv-vizsga #paintball #jajAnna-ugyenemfáj #Erdély #Emese-aHargitánkutyákkal #Virága-hegytetőnLucával #törívizsga #pánik #szalagavató #rózsaszíntütőkirályok #Lillanercbundával #napszemcsiPetivel #Attilaplüsslovon #tabló #jaj-itvanaballagás #<3

A fent említett fotókat és bejegyzéseket ti is bármikor megtaláljátok, ha néhány vidám percre van szükségetek.

Jövőre már nem szólok rátok, hogy vegyetek köpenyt, találjátok meg a szemetest és ne késsetek el. (Jövőre köpenyt már nem kell venni, a többi azért...) és búcsúként még a két, sokatok által kedvelt magvas gondolat:

„Minden utadban vedd figyelembe őt, és ő egyengeti majd ösvényeidet” (Példabeszédek 3:5, 6)

Alimán Ákos

Az évek folyamán sokat gondolkodtam azon, hogy amikor ide kell írnom, mit is vessek a papírra... Igazából most sem tudom, hogy mi az, ami teljesen visszaadná az itt eltöltött évek tapasztalatait és élményeit, de most mégis megpróbálom összeszedni nektek, hogy mit kaptam ettől az iskolától, vagy esetenként mit vett el. 2012-ben, mikor az iskolába érkeztem, nagyon nem akaródzott betenni a lábam a Refi ajtaján. 14 évesen fülbevalóval, rózsaszín pólóval, és ülepes nadrággal másként láttam a világot, mint most. Eleinte untam a napokat és kerestem azokat a dolgokat, amik jobbá teszik az ittlétem. Nem sokkal később megtaláltam, amit kerestem. Kaptam örök barátságot, szerelmet, felejthetetlen osztálykirándulásokat és támogatást, ha szükségem volt rá. El talán csak a szabadidőmet vette, amit tanulással kellett vagy kellett volna töltenem :D

Külön köszönetet szeretnék mondani az összes testnevelő tanárnak, akinek a keze alatt megfordultam, a sportban kapott segítségért, amit az iskolán kívül is kamatoztatni tudtam. Kulcsár Márta tanárnőnek, aki mindig kedvesen és mosolygósan állt hozzám, bármilyen kérdésem volt. Kivés Zoltán tanár úrnak, aki mindig segített és meghallgatott, ha lelkiproblémáim voltak. Végül, de nem utolsósorban pedig Elefánty Adrienn tanárnőnek, aki öt évem alatt osztályfőnökként egyengette az utamat.

A jövőben a borbély szakma fortélyait szeretném elsajátítani.

Barna Christopher

Ez a nap is eljött, hogy én ebbe az újságba írjak magamról és az itt eltöltött 5 évről egy pár sorban. Ez a pár év gyorsan elrepült.

Egy érdekes, de harcolni tudó osztálynak lehettem tagja. Az évek során az osztály kicsit megfogyatkozott, de ez nem állt az utunkban semmilyenben. Sok élménnyel lettem gazdagabb, mikor ennek az alacsony létszámmal rendelkező osztálynak sikerült összeegyeztetnie naptárait. Ez igen nehéz feladat volt, hiszen mindannyian egyéniségek vagyunk. Mikor végre sikerült megszervezni egy-egy programot, bátran merem állítani, hogy én nagyon jól éreztem magam. Példaként mondanám a közös sütögetéseket.

Az évek során alkalmam nyílt jó pár embert megismerni. Nagyon sokat változott mindenki és én ezt magamon is érzem. Szerintem sikerült közösen felnőnünk. Az osztályban már mindenki betöltötte 18. életévét és jogilag már nagykorúak vagyunk.

Szeretném megköszönni ezt a pár eltöltött évet mindenkinek! Egyetemi jelentkezésem a BME GTK vagy a BGE gazdálkodás és management szakára adtam be. Azt, hogy mit hoz a jövő, még senki sem tudja, de egy dologban biztos vagyok, hogy a versenyszerű lovaglást szeretném folytatni, ameddig tudom.

Battyányi Géza

Sok szép kedves emlékem köt a Refihez, és bele sem gondoltam, hogy egyszer ez a pillanat is eljön, amikor a mi osztályunk ír az iskolaújságba. Nagyon sokat köszönhetek ennek az iskolának, a tanárainknak, és legfőképpen a kedves osztályomnak, és osztályfőnökünknek, Adrienn tanárnőnek. Ők segítettek, és biztattak engem a legnehezebb helyzetekben is az itt töltött éveim alatt, és mindeközben egy csodás osztályközösségnek is a tagja lehettem. Ezért igazán hálás vagyok nekik.

Sosem felejttem az együtt töltött vidám perceket, és az osztálykirándulások örök emlékek maradnak, no meg az együtt végzett közösségi szolgálatok. ☺ Talán Erdélyben kovácsolódott össze igazán a kis csapatunk, mikor együtt éltük át a kirándulások kalandjait. Személyes kedvencem még a Balatoni osztálykirándulásunk, mikor a jéghegdeg Balatonba vetettük magunkat a srácokkal egy hosszú nap után, és annak ellenére, hogy picit fáztunk is, mindenki csodásan érezte magát. Lehetetlen volna leírni az összes élményt, és azt a sok szeretetet amit töletek kaptam, így egy számomra kedves idézettel zárom soraimat:

„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.”

Ézs 40

Bazsó Márton

Refis karrierem 2012 júniusában kezdtem, amikor nővérem javaslatára megnéztem a Vénusz-átvonulást a toronyból. Ebben az évben végeztem a Templomdombi Általános Iskolában, és felvételiztem ide. A következő kihívás a gólyatábor volt, megismerkedni a sok ismeretlen emberrel.

Közel öt évvel később, ma ezt a sok ismeretlen embert osztálytársaimnak, sőt barátaimnak mondhatom. Természetesen nem kellett öt év elteltén ehhez, hiszen van olyan is, akivel már a gólyatábor első napján jó barátságot kötöttem és volt, akivel a hollandiai cserediák-kapcsolaton.

Rengeteg jó élménnyel gazdagodtam az iskolában, kezdve a hollandiai cserediák-kapcsolattal, a sok izgalmas osztálykiránduláson, a szalagavatón, a szalagavatóra készülésein, lyukasórákon osztálytársaimmal töltött időn keresztül a közös osztályprogramokig. És rengeteg tudással is, még ha a fejembe nem is, de legalább a füzetembe sikerült belevéseltetniük a tanároknak azt, amit tudnom kell.

Az elmúlt években gyakran láthatatok iskolai rendezvényeken a hangtechnikát kezelni. Ezzel szeretnék később is foglalkozni, és reményeim szerint a Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán folytatom jövőre a tanulmányaimat.

Bolda Gabriella

Dunabogdányban lakom születésem óta. 2012-ben kezdtem el ebbe az iskolába járni, és bátran kijelenthetem, hogy az elmúlt 5 év meghatározó volt számomra. Sok olyan barátot találtam, akikkel a jövőben is szeretném tartani a kapcsolatot. Ebben az iskolában döntöttem el, hogy milyen úton szeretnék tovább menni. Sosem felejttem el az együtt töltött kirándulásokat, táborokat. Nagyon gyorsan eltelt ez a pár év, és úgy gondolom, szép emlékekkel távozom ebből az iskolából. Remélem, mindannyian megtaláljuk az utunkat, és önmagunkat. Ezt kívánom nektek is, és a tanároknak sok türelmet a továbbiakhoz, és ezúton szeretném megköszönni a sok-sok segítséget, támogatást, és türelmet mindannyiunk felé.

„Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.”

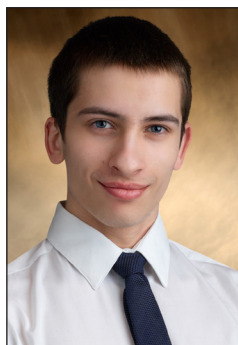
Antoine de Saint-Exupéry

Czvitkó Máté

Kedves Olvasó!

Eltelt 5 év. Nem gyorsan, de eltelt. Én fél évvel később csatlakoztam az osztályhoz, amiért a mai napig hálás vagyok Adrienn tanárnőnek. Egy olyan közösségnek lehettem része, amelynek nagyon sok szép élményt köszönhetek. Nehéz összeszedni mindazt, ami az elmúlt 5 év alatt történt, talán nem is lehet. Ezekben az években rengeteg változás történt/történik az életünkben, ahogy a tanáraink szokták mondani: lassan felnőtte cseperedünk. Ezen a felnőtte válasszon pedig ott van az iskola lenyomata. Sokat változott mindannyiunk személyisége. Visszagondolva szinte még kis kölyökként ültünk be az iskolapadba, most pedig joggal már mindenképpen felnőttként választottunk a felsőoktatási intézmények közül. Különös érzés azt látni, hogy az ember iskolai környezetének tagjai hogyan kezdenek el más-más karriert befutni. Nagyon sok hálával tartozunk jó pár tanárnak, akik kitartottak az osztály mellett, akármilyen is volt annak megítélése, és bíztattak minket. Foglalkoztak a lelkünkkel és képesek voltak ránk akkor is mosolyogni, amikor azt nem feltétlenül érdemeltük ki.

Én pedig hálás lehetek az osztálytársaknak, mert megbecsülve egy különleges közösség tagjának mondhatom magam. Gazdálkodás és menedzsment szakon folytatom a tanulmányaimat a BCE-n vagy a BME-n.

Demjén Attila

Mikor az ember új dolgokba kezd, nem tudhatja biztosan, mi fog várni rá s azt, hogy miképpen fogja megélni. Ezen gondolatokkal kezdtem gimnáziumi pályafutásomat, mely öt évig tartott. Elsőre sok időnek tűnhet, azonban csak egy pillanat volt csupán. Sok nehézséget, izgalmat, kihívást tartogatott, mindezt persze a jó cél érdekében, hogy egyszer tanult, értékes, bölcs emberek lehessünk. Borzasztóan nagy felelősség nyomja a tanárok vállát a tekintetben, hogy miként nevelik a jövő generációját. Ezért a szüntelen munkáért, mely gyakran nehéz és hálátlan, azt gondolom, köszönettel tartozunk. Az idő soha, soha meg nem áll, a jövő felé fordulva meg kell tenni az első, bizonytalan lépéseket, azonban ezekhez a nehézségekhez egy jó, stabil alapot adott a Szentendrei Református Gimnázium. Igyekszem a keresztény ideológiához hűen, a megfelelő értékeket képviselni.

Végül pedig egy Kölcsey idézettel szeretném befejezni:

„Hass, alkoss, gyarapíts: s a haza fényre derül!”

Hegedűs Tekla

Amikor a Refibe kerültem 5 évvel ezelőtt, nem gondoltam volna, hogy ilyen rögzös út vezet idáig.

A nehézségektől és az időnkénti kudarcoktól megerősödve megtanultam küzdeni magamért és az elveimért. Az itt eltöltött éveim alatt sok ismerőst és néhány barátot is szereztem.

A jövőbeli terveim közt szerepel a gyógypedagógia, mint szakirány, mivel hiszek a fejlesztésben és abban, hogy mindenki számára elérhetővé kell tenni azt a segítséget, amivel átlépheti a korlátait és valóra válthatja az álmait.

Köszönöm azoknak a tanároknak a bátorítást, segítségnyújtást, akik végig kísérték az 5 év alatt és hittek bennem. Köszönöm a sok törődést és tanácsot Kulcsár Márta tanárnőnek, aki sosem mulasztott el lelket önteni belénk, és osztályfőnökünknek, Elefánty Adrienn tanárnőnek, aki rosszabb napjainkon is meleg szívvel közeledett felénk.

Izsó Emese

1997-ben születtem bolondok napján, van aki szerint balszerencse, szerintem inkább egy apró kedves poén az élettől. Nővérem példáját követve kerültem a Refibe. Öt évet töltöttem ebben az iskolában, családi hangulatban mostanra már csak 16 fős osztályommal. Voltak napok, amik gyorsan teltek, míg mások csak úgy vánszorogtak, mert az idő relatív, és hossza nem az átélés sebességétől, hanem az átélt élmények minőségétől függ és függött a gimnazista éveim alatt. Nagyon sok élménnyel gazdagodtam 2012 óta és sok új baráttra lettem. A kirándulások szép emléke, a dolgozatok izgalma, a szünetek zsongása, tanáraink segítő szavai és a diákcsínyek emléke elkísér engem az elkövetkező hosszú úton. A felnőtté válás útján. Hobbijaim hosszú sorába tartozik a csokoládémajszolás, a festés és rajzolás. A legszebb emlékem az erdélyi osztálykirándulás és a szalagavatóra való készülés, ami összekovácsolt minket újra egy „nagy” egésszé. Szeretettel fogok visszagondolni tanáraimra és barátaimra.

Szeretnék A4-es méretű szírvárványszínű kövér vízilovakat és repülő kecskéket látni dadogó, romlatlan és őszinte gyerekek fantáziájából. Ezért is választottam az óvodapedagógiát az ELTE-n.

Kis Virág

2012. Egy új kezdet. Egy nyitott kapu. Egy ismeretlen udvar tele ismeretlen emberekkel. Egy félénk lány. 20 másik diák. 2 tanár. Rengeteg elvárás, még több álom. És mi lett mindebből röpké 5 év során? Az emberek jöttek, s mentek. Egy villanás. Összemosott képek. Érzések, fények, színek. Ezernyi hangulat. 16 osztálytárs. Egy nem szokványos osztály. 1 osztályfőnök, aki rendületlenül kitartott rendíthetetlen osztálya mellett. Egy tetőtéri tanterem. Megannyi veszekedés. Legalább 10 eltörött szék. Elszakadt iskolaköpenyek. Barátságok kezdete, s vége. Lecke az élethez. 15 perc áhítat minden reggel. Kézről kézre járt énekeskönyvek. Ki tudja hány kettőtört partvisnyét. Válaszok feltett és fel nem tett kérdéseinkre. Egy erdélyi osztálykirándulás, amit soha nem felejték. Megértő tekintetek, segítőkész kezek. Felejthetően felejthetetlen osztály bulik. Közös virrasztások. Külföldi utazások. Egy közös cél. 17 megvalósítandó elképzelés. 5 évnyi közös múlt. 16 különböző továbbtanulási út. S csak egy ilyen újságícknyi köszönet mindezért? Remélem, itt tudom hagyni egy Kis Virág emlékét. Áldás Békesség!

Kósz Bertalan Álmos

Nehéz különleges kezdést írni ehhez a beszámolóhoz. Igen, hihetetlen, hogy itt vagyunk. Nehezen képzeltem el 5 évvel ezelőtt, amikor ide kezdtem járni, hogy majd ez is eljön. 13 éve pedig egyenesen lehetetlennek tartottam. Mégis, eltelt az idő és úgy gondolom, számomra ez a probléma- és tényfelismerés jelenti azt, hogy felnő valaki. Meggyőződésem, hogy ezzel a ténnyel ebben az életkorban mindenki szembesül és több - kevesebb sikerrel próbálja feldolgozni, elfogadni. Nekem személy szerint nagyon nehéz, talán az 5 év legnagyobb kihívása volt. Na de mit is jelentett nekem ez az eltelt időszak? Sok mindent. Úgy gondolom, jó irányba haladtam az életemmel, rengeteg jó élménnyel gazdagodtam, barátokat szereztem, sok nehézséggel megvívтам, felfedeztem, hogy ki vagyok valójában, és hogy ki akarok lenni. Lehetőségem volt megtapasztalni, átélni és csinálni rengeteg mindent, olyan dolgokat, melyek gyökeresen alakítottak engem, és melyeket maradandó emlékként viszek tovább az életbe. Mindenkit bátorítok végül tehát, hogy használjátok ki ezt a nagyszerű időszakot! Ismerjétek meg magatokat, a világot, álmodozzatok, és aztán váltsátok valóra álmaitokat!

Mádlí Luca

Búcsúbeszédem

Nehéz szavakba öntenem, mit érzek. Valami olyat kellene mondanom, ami szép, és olyat ami mindenben örökre megmarad. Az ember életében megjelennek olyan váratlan jó és rossz események, amelyeket hatalmas jelentőségűnek tartunk akkor, abban a helyzetben. Én is így vagyok a Református Gimnáziummal, iskolánkkal, amely ennyi évekig második otthonom volt.

Vegyesek az érzéseim.

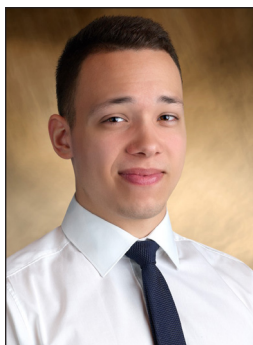
Hirtelen beugranak az emlékek, amelyek szép számmal gyűltek.

A gólyatábortól kezdve, ami már összehozta az osztályt, az erdélyi kirándulásig. Szerencsés vagyok, mert a cserediák programban is részt vehettem. A Holland út az egyik legemlékezetesebb volt számomra. Nem felejttem az osztrák diákokat és az osztálybulikat sem.

Most azonban ideje megválnom ettől a mondhatom lelki közösségtől és továbblépni. Nagy tervekkel, elhatározásokkal.

Mindenesetre mindenkinek köszönöm, hogy itt tölthettem a diákéveimet ebben az ismert gimnáziumban, ahová kisdíákként vágytam és be is kerültem.

Köszönet a tanárainknak, akik a legjobb tudásukkal próbáltak minket terelni és okítani.

Petrov Ákos

Az iskolában töltött 5 évem rengeteg élménnyel és új barátokkal ajándékozott meg. Minden év más-más töredéke volt egy történetnek, amely csak az 5. végére teljesedett ki. Emlékszem az első találkozásra a gólyatáborban a többiekkel. Ilyenkor hol boldog, hol szomorú az ember azért amiért ezekkel 5 évig lesz egy tutajban. Hol kiugrottak az emberek, hol bemásztak de végül elértünk érettségi-sziget zátonyos partajaira. Poént félretéve, hálás vagyok minden percért amit ebben az iskolában tölthettem. Olyas fajta atmoszférát és életfel fogást tapasztaltam amely akár később is hasznomra válik. Hiányozni fog a társaság, a kötetlen órák és a sport játékok. Nehéz szívemmel hagyom itt eme iskolát, de az élmények amikkel gazdagított, és az emberek amelyekkel boldogított sosem vesznek feledésbe. Remélem kamatoztatni tudom az itt szerzett tudásomat később a külföldi tanulmányaim során.

„Termékeny tévhit, hogy másképp is lehetett volna.” – Osvát Ernő

Pólus Lilla

Az itt töltött éveim alatt folyamatosan úgy éreztem, hogy egyre gyorsabban telik az idő. Leginkább ez a tanév száguld, de az eltelt 4 év alatt élményekkel, emlékezetes pillanatokkal gazdagodtunk, tapasztalatot gyűjtöttünk, „harci sérüléseket” szereztünk. Rengeteget tanultam az emberekről, de főleg magamról. Hálás vagyok, hogy az önismeret által személyiségem tovább formálódhatott.

Szeretném megköszönni Elefánty Adrienn tanárnőnek, hogy végig kiállt mellettünk, támogatott bennünket, ha szükségem volt rá, mindig segített. Továbbá szeretném megköszönni Kulcsár Márta tanárnőnek az értékes beszélgetéseket, Szemkeő Dominika tanárnőnek pedig a mindig jó hangulatú francia órákat és a felejthetetlen francia tábor.

Mindenki kíváncsi, hogy mi lesz vele azután, hogy elhagyja a Refi biztonságot nyújtó falait, hogy milyen érzés lesz „kiszabadulni”. Én mindig imádtam úton lenni, utazni, úgyhogy az egyetemi tanulmányaim mellett és remélhetőleg majd utána is azon leszek, hogy ezt folyamatosan megvalósítsam.

Szabó Péter

5 év telt el, amibe nehéz belegondolni, hiszen az eddigi életem 1/4-e, ami gyors is, meg lassú is volt. Gyors, mivel jó társaságban repül az idő. Kiváltságos helyzetben voltunk, ugyanis kis létszámú osztályunk családiasabbá tudott válni az évek során, aminek köszönhetően az osztályprogramok, a személyes beszélgetések, az osztály egy részével közös holland élményünk, a kirándulások Erdélyben még jobban belevésődtek a memóriámba, ami megnehezíti, de a pillanat múlásában értékesebbé is teszi majd a búcsúzást.

Lassú azért volt, mert az iskola védőfalai közül én mindig is elvagyódtam a „nagyvilágba”, megtapasztalni azt, amiről nem csak beszélünk, hanem megélünk. Ez idő alatt nagyon sok változást élhettünk meg, mind az iskola, mind a saját személyiségünk részéről. Fiatal felnőttekké válhattunk, bár van még mit tanulnunk, hiszen még csak éregetünk szerepünkben. Ekkor forrt ki bennem, hogy szeretnék még több mindenre nyitott lenni, ahogy régebben, a sport és a zene felé, most a művészetek, a filmek világába és az egyéb szakmák más-más ízébe is belekóstolni. Ebből adódóan adtam be jelentkezésem a Metropolitan-re, a BGE-re és a BME-re is.

Tóth Anna

Miközben azt fogalmazgattam, hogy mit is írjak az iskolában eltöltött évekről, rengeteg emlékkép villant föl előttem.

Ez a rendhagyó fényképalbum számtalan kellemes és soha nem feledhető élményt őriz, amit már egész életünk során mindannyian magunkban hordozunk.

A gólyatáborba induló – centikben, tudásban és élettapasztalatban csöppet sem bővelkedő – „gyerek-kupacból” az évek alatt közösséggé lettünk. A természetnek köszönhetően „nagyra” nőttünk, tanárainknak köszönhetően pedig akartuk vagy nem, a tudásunk is gyarapodott. Időnként hadakoztunk, vitakoztunk, ellenálltunk, lázadoztunk. Szóval minden normális dolgot megtettünk, amit egy gimnazista korú megtehet.

Számomra az itt eltöltött öt év elsősorban a közösen megélt élményeket jelenti. A vidám és jóhangulatú osztálykirándulásokat, a felejthetetlen közös programokat. Jelenti a barátságokat és azokat az emberi kapcsolatokat, amelyek remélem már örökre szólnak.

Végezetül pedig köszönettel tartozunk osztályfőnökünknek is, aki végig kísért minket ezen az úton, igyekezett mindig a legjobbat kihozni belőlünk és mindig a legnagyobb megértéssel fordult felénk.

